

lig grund til at se på, om tingene ikke kunne gøres bedre og gøres anderledes, end de gøres i dag, og derfor hilser vi sådan set ideen om forandring velkommen.

Vi ville så gerne have en reform, hvor det er den enkeltes behov, der er i centrum, hvor det enkelte barns behov for specialundervisning vurderes nøje, hvor tilbuddene indrettes efter børnene, og hvor tilbuddene er mangfoldige, fordi vi ved, at problemerne er mangfoldige, og fordi vi ved, at hvert enkelt barn er forskelligt, og specielt når vi kommer hen i den tunge ende, vil stort set hvert tilfælde være forskelligt.

Regeringen og Dansk Folkeparti går desværre en lidt anden vej. Det ser lidt ud, som om man har været så forhoppet på, at amterne skal nedlægges, fordi det har man nu engang besluttet, at man er tvunget til at indrette tingene derefter, uanset at der ikke rigtig er et befolkningsgrundlag til det. Fordi man bevarer kommunerne, ender man med at placere hele opgaven, både med den lette og den tunge specialundervisning, under kommunerne, og det er så det, der sker med det her lovforslag.

Det grundlæggende problem med det her lovforslag er fuldstændig det samme som på det sociale område, nemlig at selv i de nye, store kommuner er kommunen altså for lille til at sikre den nødvendige faglige miljø, den nødvendige ekspertise og dermed kvaliteten i tilbuddene, ganske simpelt fordi befolkningsgrundlaget ikke er stort nok.

Havde vi nu en situation, hvor alle kommuner var på 400.000 mennesker og ikke på 40.000, jamen så kunne man måske begynde at tale om, at det her var en god idé, men erfaringerne fra Københavns Kommune er jo ikke nødvendigvis altid gode. Også her er der en opfattelse af, at man er blevet kastebold i et system.

Regionerne får nogle få opgaver i forhold til den vidtgående specialundervisning, nemlig noget af koordineringen og en del af tilsynet, men kompetence, myndighed og finansiering ligger i kommunerne, og det gør visitationen også. Netop i visitationen ligger det kerneproblem, at den enkelte kommune ikke nødvendigvis har ekspertisen præcis på grund af det manglende befolkningsgrundlag. Hvis de ikke har ekspertisen til at vurdere barnet, så bliver det selvfølgelig også problematisk at komme igennem nåleøjet. Det er jo præcis, fordi det enkelte barns problemer kan være af så speciel karakter, at det har været årtier siden, at forvaltningen sidst er stødt på det her problem.

Kl. 19.30

Det her lovforslag handler også om voksnes specialundervisning, og her har vi den samme grundlæggende bekymring, nemlig om der i kommunalt regi kan opretholdes den nødvendige faglige viden og ekspertise.

Så vil jeg altså sige, at vi for tredje gang i dag behandler et lovforslag, hvor det ikke er styr på økonomien. Der er ingen af ordførerne, der har kunnet redegøre for, hvad det her forslag går ud på, og jeg synes, det bliver rart at høre, hvad ministeren har at sige om det, for jeg tror, at vi er kommet så langt, at vi er enige om, at bloktilskud er sådan noget, man forhandler i forbindelse med, at man skal lave nogle aftaler med KL og Amdtsrådsforeningen.

I lovforslagets tekst behandler man jo en model, altså en takstmodel, som betyder, at vi ikke kan få et svar på, hvem der skal finansiere de tomme pladser. Det håber jeg ministeren kan redegøre lidt bedre for, ellers har vi jo det problem, at institutionerne vil blive skubbet rundt mellem kommunerne med det resultat, at man mister ekspertisen, hver gang man mister elevgrundlaget.

Vi mangler altså stadig væk at få et klart svar på: Hvem er det, der skal finansiere det, når der i perioder, og det vil være tilfældet med så specialiserede institutioner, ikke er børn nok til at fylde pladserne ud? Hvis det er, som fru Carina Christensen sagde, sådan, at kommunerne skal levere en eller anden grundtakst, så forstår jeg ikke forandringen, for så det jo pr. definition sådan, at det stadig væk er i regionen, at man finansierer det hele. Altså, hvis det er det, der lægges op til, så kan jeg ikke forstå, hvorfor man overhovedet laver forandringer og ikke bare lader det ligge under regionen, for så er det jo pr. definition der, tingene finansieres fra.

Jeg håber, at ministeren kan komme med lidt klarere svar på det her med økonomien, end de respektive ordførere har kunnet.

Jeg vil sige, at vi ønsker, at specialundervisningen både for børn og for voksne skal være sammenhængende tilbud, men altså også tilbud, hvor forældrene ved, hvad de har at tage og føle på. Det er i forvejen en usikker nok situation at få et handicappet barn, det er i forvejen hårdt nok at leve med et handicappet barn, og jeg synes ganske simpelt ikke, vi kan være bekendt, at der skal vedtages en model, som gør, at forældrene og børnene bliver til kastebolde mellem kommunerne. Meningen skulle jo sådan set væ-